

Arrest

nr. 217 102 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 augustus 2018, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 13 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in. Op 22 december 2014 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 7 september 2015, bij arrest nr. 151 893, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 september 2015, 10 augustus 2016 en 9 juli 2017 dient de verzoekende partij telkens een nieuwe asielaanvraag in, maar deze worden alle negatief afgesloten, de vierde bij arrest van de Raad nr. 196 025 van 30 november 2017.

1.2 Op 30 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 april 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 24 april 2017, bij arrest nr. 185 759, vernietigt de Raad deze beslissing. Op 15 mei 2017 wordt de aanvraag van 30 april 2015 opnieuw onontvankelijk verklaard. Op 12 oktober 2017, bij arrest nr. 193 546, vernietigt de Raad ook deze beslissing.

1.3 Op 13 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag van 30 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 11 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) NIEUWE BESLISSING INZAKE DE AANVRAAG ART. 9BIS d.d. 30.04.2015 NAAR AANLEIDING VAN EEN VERNIETIGINGSARREST VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN d.d. 12.10.2017.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.04.2015 werd ingediend door :

*M(...), H(...) (R.R.: (...)) (...)
nationaliteit: Afghanistan (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure(s) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 06.06.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 07.09.2015 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Vervolgens vroeg betrokkene nog driemaal asiel aan, respectievelijk op 25.09.2015, 10.08.2016 en 09.06.2017. Deze aanvragen werden allen niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op respectievelijk 12.11.2015, 24.08.2016 en 28.07.2017. Tegen de beslissing van het CGVS d.d. 28.07.2017 diende betrokkene een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 30.11.2017.

Betrokkene verklaart dat hij afkomstig is uit Afghanistan, dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Afghanistan zodat hij onderhavige aanvraag onmogelijk in zijn land van herkomst kan indienen en dat hij zich zou dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Pakistan maar dat hij niet over de nodige documenten beschikt om naar Islamabad te kunnen reizen teneinde onderhavige aanvraag aldaar in te dienen en ook niet over een verblijfsvergunning om in Pakistan te kunnen verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform art. 9 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die aantonen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om aan de nodige documenten te geraken om alzo naar Islamabad-Pakistan te reizen. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor

te leggen. De loutere vermelding dat hij niet over de nodige documenten beschikt om naar Islamabad te kunnen reizen teneinde onderhavige aanvraag aldaar in te dienen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft de bewering dat hij niet over een verblijfsvergunning beschikt om in Pakistan te kunnen verblijven tijdens de duur van de aanvraag conform art. 9 van de Vreemdelingenwet, dient er opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode zou vestigen in Pakistan. Hij dient zich enkel naar Pakistan te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Afghanistan om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Vervolgens dient er opgemerkt te worden dat gedurende de asielpcedures van betrokkene, de asielinstanties geen geloof hebben gehecht, of minstens zeer sterke twijfels hadden, omtrent de beweerde Afgaanse nationaliteit van betrokkene. Ook bevindt er zich in het administratief dossier een schrijven van de Pakistaanse ambassade te Brussel d.d. 22.07.2016 dat zij betrokkene geverifieerd hebben en dat op basis van vingerafdrukken blijkt dat betrokkene de Pakistaanse nationaliteit heeft en hij gekend is onder de naam H(...) S(...), geboren op (...). Verder blijkt uit de derde asielaanvraag van betrokkene dat hij op 08.06.2017 in het bezit was van een geldig Pakistaans id-nummer en een geldig Pakistaans 'Citizen Number' (zie beslissing 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag' door het CGVS d.d. 28.07.2017. Deze beslissing werd op 30.11.2017 door de RVV bevestigd). Omwille van deze feiten én het feit dat betrokkene bij onderhavige aanvraag een geldig Afgaanse paspoort, afgeleverd door de Afgaanse ambassade te Brussel, voorlegt, kunnen we met een zeer grote waarschijnlijkheid aannemen dat betrokkene de dubbele nationaliteit heeft, namelijk de Pakistaanse zowel als de Afgaanse. Het lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene niet naar Pakistan zou kunnen reizen om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene haalt tevens aan dat zijn eerste asielpcedure meer dan 4 jaar heeft geduurd (meer bepaald 4 jaar en 3 maanden). Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens deze asielpcedure belangrijke informatie achtergehouden heeft voor de asielinstanties, meer bepaald informatie betreffende de identiteit, nationaliteit en herkomst. Indien betrokkene deze informatie reeds bij het begin van de asielpcedure had meegedeeld aan de asielinstanties, had zijn eerste asielpcedure niet zo lang hoeven te duren. Wat er ook van zij, het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen om de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. De duur van de overige asielpcedures – namelijk iets minder dan 2 maanden voor de tweede asielpcedure, 14 dagen voor de derde en iets minder dan 6 maanden voor de vierde – was ook zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich tevens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene tijdens zijn eerste asielpcedure tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang deze asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits betrokkene momenteel geen asielpcedure meer lopende heeft, heeft hij tevens geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Verder beweert betrokkene dat hij al zijn socio-economische belangen in België heeft opgebouwd. Betrokkene legt hiervan echter geen enkel bewijs van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen. De loutere vermelding dat hij al zijn socio-economische belangen in België zou hebben opgebouwd, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hij veel belang hecht aan zijn in België zogenaamde opgebouwd socio-economische belangen aangezien betrokkene op 22.01.2018 naar Frankrijk is gegaan en daar op 02.03.2018 asiel heeft aangevraagd. Hij had dus de intentie om niet langer in België te blijven. In het kader van de Dublin-akkoorden weigerde Frankrijk echter om de asielaanvraag in overweging te nemen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Franse taallessen heeft gevolgd, dat hij eveneens Nederlands zou hebben geleerd, dat hij werkwilbig is en dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)

1.4 Op 13 augustus 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 11 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*(...) De heer,
Naam, voornaam: M(...), H(...) (...)
nationaliteit: Afghanistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, en het gelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"2.1.1

Dat verzoeker in zijn aanvraag conform artikel 9bis Vw. uitdrukkelijk heeft verwezen naar het feit dat zijn asielpprocedure onredelijk lang aansleepte en hij tevens verwees naar punt 1.1. van de Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 19 juli 2009.

In deze instructies is er sprake van humanitaire situaties die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf, waaronder vreemdelingen met een onredelijk lange asielpprocedure van 4 jaar:

punt 1.1. : (...)

Dat evenwel verweerder nalaat verzoekers aanvraag te toetsen aan het door verzoeker ingeroepen criterium 1.1 van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder verwijst naar het feit dat deze instructies op 9 december 2009 door de Raad van State werden vernietigd.

Dat dienaangaande dient opgemerkt te worden dat – niettegenstaande de vernietiging van deze instructies – verweerder deze instructies bleef toepassen ter beoordeling van de regularisatieaanvragen ingediend tijdens de periode 15 september – 15 december 2009.

Nu verweerder deze instructies zelf heeft toegepast na vernietiging ervan door de Raad van State, kan hij thans geenszins aanhalen dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op deze instructies wegens vernietiging ervan door de Raad van State.

Bovendien heeft de toen bevoegde staatssecretaris Wathelet op 11/12/2009 publiekelijk medegedeeld dat de criteria van de instructie met name 1.1, 1.2 en 2.1 t.e.m. 2.7 permanent blijven gelden en zullen toegepast worden. Deze uitspraak werd ook bevestigd door verweerder.

Immers, zowel Kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken lieten weten aan het voormalige Kruispunt M-I dat de criteria van de “Instructie” nog steeds gelden “voor wie eraan voldoet” (cf. Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, dd. 26.01.2012 (nr. 1-2012) : (...)

2.1.2.

Dat derhalve, gelet op voorgaande, verweerder gehouden is en blijft verzoekers aanvraag dd. 30 april 2015 overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” op een afdoende en een zorgvuldige manier te toetsen aan het door verzoeker ingeroepen criterium 1.1 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Dat dit in casu niet is gebeurd.

Dat immers verweerder geenszins in zijn weigeringsbeslissing dd. 13 augustus 2018 verzoekers aanvraag overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet en overeenkomstig de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” heeft getoetst aan het door verzoeker ingeroepen criterium 1.1 van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009 (“onredelijke lange asielpprocedure van 4 jaar)

Dat verweerder de richtlijnen van de Staatssecretaris en zijn tot hiertoe gevolgde beleid niet zomaar naast zich kan neerleggen.

Dat de vaststelling dat de instructie van 19 juli 2009 zou zijn vernietigd door de Raad van State geen afbreuk doet aan de gebondenheid van verweerder aan zijn eigen uitspraken/mededelingen.

Het vertrouwensbeginsel pleit immers ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet.

2.1.3.

Dat de beslissing dd. 13 augustus 2018 derhalve een schending inhoudt van het art. 9bis Vw., van de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009”, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Immers thans stelt verweerder dat de “Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009” vernietigd werden door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zouden zijn.

De bestreden beslissing verwijst weliswaar nog wel naar het feit dat verzoeker zich beroepen heeft op de instructie doch laat na hierop in te gaan en laat na te motiveren of verzoeker al dan niet onder deze instructie valt, terwijl verweerder publiekelijk laten weten heeft dat hij in de praktijk wel nog de criteria van de instructie zou blijven toepassen en dit een bepaald vertrouwen gewekt heeft bij verzoeker dat als hij onder de voorwaarden van de kwestieuze instructie valt, hij er op zou mogen vertrouwen geregulariseerd te worden.

Verzoeker meende te mogen vertrouwen op de vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid concreet heeft gedaan en op de toepassing van het gelijkheidsbeginsel.

Immers er is geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de "Instructie" en andere regularisatieaanvragers niet hoewel de "Instructie" na de vernietiging ervan door de Raad van State dd. 9.12.2009 wel erna steeds nog door verweerder werd toegepast in de praktijk."

2.1.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Tevens voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan, en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan dan weer worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en ook van het gelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

In het kader van haar eerste middel voert de verzoekende partij een uitgebreid betoog met betrekking tot punt 1.1. van de instructie van 19 juli 2009. Zij stelt dat de gemachtigde nalaat haar aanvraag aan dit criterium te toetsen en dat hij verwijst naar de vernietiging van deze instructie door de Raad van State, maar deze zelf is blijven toepassen. De verzoekende partij wijst op verklaringen van de toenmalige staatssecretaris Wathelet, van het kabinet De Block en van de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat de gemachtigde gebonden is aan zijn eigen uitspraken/mededelingen. Zij voert aan dat niet alleen een schending van het vertrouwens- en het rechtzekerheidsbeginsel voorligt, maar tevens van het gelijkheidsbeginsel. Volgens haar is er immers geen enkele redelijke verantwoording waarom bepaalde regularisatieaanvragers wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de voormelde instructie en andere niet, hoewel de betrokken instructie na de vernietiging door de Raad van State nog steeds door de gemachtigde werd toegepast in de praktijk.

De Raad wijst erop dat, zoals de verzoekende partij en de eerste bestreden beslissing ook uitdrukkelijk stellen, de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, met name bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de voormelde vernietigde instructie te verkrijgen. Hij wijst er echter op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de voormelde discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Bijgevolg

mag de Raad niet toetsen aan de vernietigde instructie en kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen, omdat zij meent dat de gemachtigde de voormelde instructie niet zou hebben toegepast.

Verder stelt de Raad vast dat de verwijzing van de verzoekende partij naar publieke verklaringen van staatssecretaris Wathélet, het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor zij die hieraan voldoen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat de instructie omwille van het voornoemde vernietigingsarrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer - noch in negatieve, noch in positieve zin - kan worden toegepast. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. In dit verband wijst de Raad er specifiek met betrekking tot het vertrouwensbeginsel nog op dat dit beginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een *contra legem* administratieve praktijk – voor zover een administratieve praktijk bestond – zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Ook een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De verzoekende partij toont met haar ongestaafde verwijzing naar “*bepaalde regularisatieaanvragers [die] wel een positieve beslissing kregen/krijgen op basis van de voormelde instructie en andere niet*”, niet aan dat gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. Daarenboven kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Ten slotte verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482). Het is hoe dan ook redelijk verantwoord dat de gemachtigde *in casu* de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het voormelde arrest van de Raad van State van 9 december 2009 en naar diens arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011. Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009, en van de formele en materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het betoog van de verzoekende partij in het licht van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is niet dienstig. Aangezien het eerste middel volledig gestoeld is op deze instructie, kan dit middel in zijn geheel niet worden aangenomen.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing werpt op dat – niettegenstaande de eerste asielprocedure van verzoeker 4 jaar en 3 maanden heeft aangesleept – dit niet automatisch een recht opent op verblijf.

Dat de overheid echter zelf reeds geoordeeld heeft dat asielprocedures die 3, respectievelijk 4 jaar aanslepen als onredelijk lang moeten worden beschouwd en aanleiding dienen te geven tot een regularisatie van verblijf :

“Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families)” (zie instructies dd. 19 juli 2009).

Dat verweerder echter geen enkele motivering heeft gegeven omtrent het feit waarom de asielprocedure van verzoeker niet onredelijk lang zou zijn.

Verweerder werpt op dat verzoeker zogenaamd zelf belangrijke informatie zou achtergehouden hebben omtrent zijn identiteit, nationaliteit en herkomst en zou dan ook zelf aan de oorzaak liggen van de lange duur van asielprocedure.

Dat verzoeker wel degelijk correcte informatie betreffende zijn identiteit en nationaliteit aan het CGVS heeft meegedeeld en hij bovendien een Afghaans nationaal paspoort heeft voorgelegd, waarvan de

RVV tot tweemaal toe de geldigheid ervan erkende, zodat verzoeker geenszins kan verweten worden informatie te hebben achtergehouden en zelf verantwoordelijk te zijn voor de lange duur van zijn eerste asielprocedure.

Dat het bovendien volkomen onredelijk is te stellen dat het CGVS maar liefst 4 jaar en 3 maanden de tijd nodig had om het dossier van verzoeker te onderzoeken!

Het stilzitten van de overheid en de gebrekkige behandeling van het dossier van verzoeker door het CGVS, kan dan ook geenszins aan verzoeker worden verweten.

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht heeft gemotiveerd dat de verklaringen van verzoeker aan de grondslag van zijn lange asielprocedure zouden liggen, zodat de bestreden beslissing foutief werd gemotiveerd en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing bovendien onredelijk is wanneer de duur van zijn asielprocedure – 4 jaar en 3 maanden – niet als onredelijk lang wordt beschouwd en bovendien aan verzoeker zelf wordt verweten, terwijl duidelijk is dat de lange duurtijd van zijn asielprocedure te wijten is aan enerzijds het stilzitten van de overheid en anderzijds een gebrekkige behandeling van verzoekers dossier door de overheid.

Dat verweerder dan ook eveneens het redelijkheidsbeginsel schendt, nu geenszins in redelijkheid kan worden gesteld dat de lange asielprocedure van verzoeker geen aanleiding dient te geven tot een regularisatie van zijn verblijf en de lange asielprocedure aan zijn eigen gedrag zou te wijten zijn.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietig te worden.”

2.2.2 De Raad wijst erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij verwijst ook in het kader van het tweede middel in de eerste plaats naar hetgeen in de instructie van 19 juli 2009 wordt gesteld met betrekking tot vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van drie of vier jaar. Gelet op hetgeen de Raad in het kader van het eerste middel heeft vastgesteld, is dit betoog niet dienstig.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde geen enkele motivering heeft gegeven omtrent het feit waarom haar asielprocedure niet onredelijk lang zou zijn. De Raad wijst erop dat de gemachtigde wel degelijk heeft uiteengezet waarom hij de ingeroepen onredelijk lange asielprocedure van vier jaar en drie maand niet als buitengewone omstandigheid heeft aanvaard. Vooreerst geeft de gemachtigde aan dat de verzoekende partij belangrijke informatie heeft achtergehouden voor de asielinstanties, meer bepaald informatie betreffende de identiteit, nationaliteit en herkomst, en dat, als zij deze informatie reeds van bij het begin had meegedeeld, haar asielaanvraag niet lang had hoeven te duren. Daarnaast stelt de gemachtigde dat het feit dat er, zelfs onredelijk lange, vertraging werd opgelopen in de behandeling van het dossier, de verzoekende partij niet de mogelijkheid geeft beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook, want dat het de asielinstanties niet ten kwade kan worden genomen om de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Aangezien de verzoekende partij in het vervolg van haar betoog op beide motieven ingaat, kan zij niet voorhouden niet te hebben begrepen waarop de gemachtigde zich voor zijn beslissing heeft gebaseerd. In deze mate ligt bijgevolg geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voor.

Daarna betwist de verzoekende partij het motief dat zij zelf aan de oorzaak zou liggen van de lange duur van haar asielprocedure. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat uit de beslissingen van de commissaris-generaal en de arresten van de Raad waarnaar de gemachtigde eerder in de eerste bestreden beslissing verwijst, wel degelijk blijkt dat de asielinstanties hebben vastgesteld dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure, maar dat de verzoekende partij haar beweerde Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk

maakt en het de commissaris-generaal zo onmogelijk maakt een correct zicht te krijgen op haar nationaliteit en dus op haar eventuele nood aan bescherming. De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom de gemachtigde kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door zich op deze vaststellingen van de asielinstanties te baseren. Uit haar betoog blijkt dat zij het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, maar dit volstaat niet om aannemelijk te maken dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij geeft met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij haar Afghaans nationaal paspoort heeft voorgelegd, waarvan de Raad tot tweemaal toe de geldigheid erkende, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit de twee arresten van de Raad die in het kader van de asielprocedures van de verzoekende partij werden geveld. Zoals in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven en door de verzoekende partij ook niet wordt betwist, had zij op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing op 13 augustus 2018 reeds vier asielprocedures doorlopen. De vierde asielaanvraag werd afgesloten door het arrest nr. 196 025 van 30 november 2017, waarin de Raad het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (*in casu* de vierde asielaanvraag) heeft verworpen. Hierbij wordt onder meer het volgende overwogen: *“Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 151 893 van 7 september 2015 omdat aan zijn voorgehouden nationaliteit van en (recente) herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. In het kader van verzoekers tweede en derde asielaanvraag nam het Commissariaatgeneraal telkens beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen die beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.”* en *“Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden Afghaanse nationaliteit en (recente) herkomst uit Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend).”* De verzoekende partij maakt niet duidelijk, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit deze overwegingen kan worden afgeleid dat de Raad de geldigheid van haar Afghaans nationaal paspoort erkende. In de mate dat de verzoekende partij doelt op de twee arresten van de Raad waarin de eerdere onontvankelijkheidsbeslissingen in het kader van de thans relevante aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 april 2015 werden vernietigd, benadrukt de Raad dat deze arresten betrekking hebben op de vraag of de verzoekende partij voldeed aan de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvrager over een identiteitsdocument moet beschikken. Deze vraag is *in casu* echter niet aan de orde, aangezien de thans bestreden beslissing onontvankelijk werd verklaard omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te vinden. Bovendien erkent de gemachtigde elders in de eerste bestreden beslissing dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 30 april 2015 een geldig Afghaans paspoort, afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel, heeft voorgelegd. De gemachtigde geeft echter eveneens aan dat, gelet op andere elementen in het dossier die hij uiteenzet in de thans bestreden beslissing, met een zeer grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat de verzoekende partij de dubbele nationaliteit heeft, namelijk zowel de Pakistaanse als de Afghaanse. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet duidelijk op welke manier op basis van de betrokken vernietigingsarresten van de Raad op zich zou moeten blijken dat het oordeel van de gemachtigde dat de verzoekende partij belangrijke informatie heeft achtergehouden, kennelijk onredelijk zou zijn.

Bovendien steunt de gemachtigde, zoals hoger reeds gesteld, zijn besluit dat de asielprocedure van vier jaar en drie maanden geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, nog op een tweede motief, met name dat zelfs een onredelijk lange vertraging in de behandeling van de asielaanvraag hoe dan ook niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op welk recht van verblijf dan ook. Uit het gebruik van *“hoe dan ook”* blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat, los van enig achterhouden van belangrijke informatie, de verzoekende partij geen recht op verblijf kan doen gelden. De verzoekende partij herhaalt dat geenszins in redelijkheid kan worden gesteld dat haar lange asielprocedure geen aanleiding moet geven tot een regularisatie van haar verblijf en aan haar eigen gedrag zou te wijten zijn, maar hiermee geeft zij opnieuw slechts aan het niet eens te zijn met het oordeel van de gemachtigde. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat hij niet bevoegd is om een opportuiniteitsonderzoek te voeren.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1 In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij een kennelijke appreciatiefout aan en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de redelijke termijn.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“3.1.1.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt verzoeker zich beroept op het feit dat hij in België socio-economische belangen heeft, doch hij hiervan geen bewijzen voor voorleggen.

Voorts zouden de andere door verzoeker aangehaalde elementen, zoals hij feit dat hij Franse taallessen heeft gevolgd en eveneens Nederlands heeft geleerd, hij werkwilgig is en een grote vrienden- en kennissenkring heeft, elementen zijn die behoren tot de gegrondheid van de procedure en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden.

Dat verzoeker inderdaad reeds meer dan 4 jaar legaal in België verbleven heeft, dat hij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren en hiervoor zowel Frans, als Nederlands geleerd heeft en verzoeker jarenlang werkte en hij beschikt over een blanco- strafverleden.

Dat verzoeker dan ook zijn volledig bestaan terug heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met een langdurig legaal verblijf en jarenlange tewerkstelling in België, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verweerder verwijst naar het feit dat verzoeker geen bewijzen zou voorleggen van het feit dat hij zijn socio-economische belangen in België heeft. Evenwel toont het feit dat verzoeker tewerkgesteld was, hij beide landstalen geleerd heeft en over een ruime vriendenkring beschikt, meer dan afdoende aan dat verzoeker socio-economische belangen in België heeft.

Bovendien hoeft het geen betoog dat een legaal verblijf van meer dan 4 jaar, uiteraard leidt tot het hebben van een sociaal draagvlak.

Tenslotte houdt verweerder geen rekening met het feit dat verzoeker jaren gewerkt heeft en wordt gemotiveerd dat aan verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om tijdens zijn asielpcedure in zijn eigen behoeften te voorzien.

Evenwel heeft verzoeker deze geboden mogelijkheid met beide handen gegrepen en voorzag hij jaren in zijn eigen onderhoud, wat er uiteraard toe geleid heeft dat verzoeker sociaal en economisch geïntegreerd is.

De motivering in de bestreden beslissing is dan ook kennelijk gebrekkig en bevat een kennelijke appreciatiefout.

3.1.2.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing opgeworpen dat de door verzoeker aangehaalde elementen, zoals hij feit dat hij Franse taallessen heeft gevolgd en eveneens Nederlands heeft geleerd, hij werkwilgig is en een grote vrienden- en kennissenkring heeft, elementen zouden zijn die behoren tot de gegrondheid van de procedure en in de ontvankelijkheidsfase niet zouden behandeld worden.

Dat verzoeker evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

“[...] Overwegende dat de “uitzonderlijke” omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... “gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen”, beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling “Si j’étais un africain de l’Ouest”:geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project ‘Multi-Cité2004’van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]” (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoeker werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

3.1.3.

Dat aan verzoeker, na jaren legaal verblijf in België, door verweerder een onontvankelijkheidsbeslissing wordt betekend, waardoor het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker meer dan 4 jaar legaal in België heeft verbleven, hij jarenlang aan het werk is, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat zijn aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt en verzoeker goed aanvaard is, kortom dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoeker werden aangehaald om zijn verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd.

Verzoeker diende bovendien meer dan 3 jaar te wachten alvorens hem uiteindelijk de definitieve beslissing werd betekend, wat een schending inhoudt van het beginsel van de redelijke termijn.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.3.2 De verzoekende gaat in een eerste onderdeel van het derde middel in op het motief van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de door haar ingeroepen socio-economische belangen in België. De gemachtigde stelt in dit verband dat de verzoekende partij geen enkel bewijs voorlegt van haar bewering dat zij al haar socio-economische belangen in België heeft opgebouwd. De verzoekende partij betwist dit in haar verzoekschrift en geeft aan dat het feit dat zij tewerkgesteld was, zij beide landstalen geleerd heeft en over een ruime vriendenkring beschikt, meer dan afdoende aantoonst dat zij socio-economische belangen in België heeft.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij met dit betoog echter twee elementen uit het oog verliest. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 april 2015 voerde zij in dit verband het volgende aan: *“Door zijn talenkennis en tewerkstelling is mijn cliënt dan ook volledig geïntegreerd in de samenleving. Bovendien heeft hij zijn leven alhier opgebouwd en heeft hij al zijn socio-economische belangen in België.*

Tenslotte heeft mijn cliënt tijdens zijn jarenlange verblijf een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd.” Uit deze bewoordingen blijkt dat de verzoekende partij drie verschillende elementen (haar integratie door haar talenkennis en tewerkstelling, het hebben van al haar socio-economische belangen in België en het hebben opgebouwd van een grote vrienden- en kennissenkring) als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen en de gemachtigde heeft rond elk van deze elementen ook afzonderlijk gemotiveerd. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag dan ook nooit aangevoerd dat het eerste en het derde element het tweede element meer dan afdoende zouden aantonen, zodat zij ook niet kan voorhouden dat de gemachtigde in deze zin had moeten motiveren. Bovendien stelt zij thans in haar verzoekschrift dat zij *“socio-economische belangen in België”* heeft, terwijl zij in de voormelde aanvraag aanvoerde dat zij *“al [haar] socio-economische belangen in België”* heeft. Met haar betoog kan zij dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet ingaat op de motivering van de gemachtigde met betrekking tot haar tewerkstelling tijdens de asielprocedure. Ook laat zij na om in te gaan op de overweging van de gemachtigde dat het zeer onwaarschijnlijk is dat zij veel belang hecht aan haar in België zogenaamd opgebouwde socio-economische belangen, aangezien zij op 22 januari 2018 naar Frankrijk is gegaan en daar op 2 maart 2018 asiel heeft gevraagd, en dus de intentie had om niet langer in België te blijven.

Verder herhaalt de verzoekende partij de elementen omtrent haar lang verblijf in België en haar integratie die zij reeds in haar aanvraag van 30 april 2015 naar voren heeft gebracht. Door te stellen dat deze elementen toch buitengewone omstandigheden uitmaken, geeft zij slechts aan het niet eens te zijn met de motivering van de gemachtigde. Zoals hoger reeds gesteld, maakt zij hiermee echter niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende of onjuist zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. Daarnaast benadrukt de Raad nogmaals dat hij niet bevoegd is om een opportuiniteitsonderzoek door te voeren met betrekking tot de andere beoordeling die de verzoekende partij voorstaat. In de mate dat de verzoekende partij wijst naar haar blanco strafverleden, stelt de Raad vast dat zij zich niet alleen beperkt tot een loutere bewering, maar dat zij dit element ook voor het eerst in haar huidig verzoekschrift naar voren brengt, zodat zij de gemachtigde niet kan verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden.

In het tweede onderdeel van het derde middel gaat de verzoekende partij in op het motief waarin de gemachtigde stelt dat “*de overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Franse taallessen heeft gevolgd, dat [zij] eveneens Nederlands zou hebben geleerd, dat [zij] werkwilbig is en dat [zij] een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd)*” niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, dat deze elementen tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet behandeld worden en dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform “art. 9.2” van de vreemdelingenwet. Zij voert aan dat de eerste bestreden beslissing indruist tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Vervolgens verwijst zij naar twee arresten van de Raad van State, één van 2003 en één van 2004.

In de eerste plaats wijst de Raad erop, nog naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier deze arresten een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hare. Verder kan worden vastgesteld dat de gemachtigde in zijn motivering zelf ook naar (recentere) rechtspraak van de Raad van State verwijst, met name een arrest van 9 december 2009, maar hierop gaat de verzoekende partij in het geheel niet in. Zij voert dan ook geenszins aan, laat staan dat zij aannemelijk maakt, dat deze verwijzing onjuist of irrelevant zou zijn.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ nergens in de (vreemdelingen)wet wordt omschreven. Zodoende wordt dan ook nergens wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat de gemachtigde een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij het beoordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De eerste bestreden beslissing is precies gestoeld op het feit dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen en deze beslissing bevat wel degelijk een motivering in dit verband. Er wordt enerzijds uiteengezet waarom het lang verblijf en de tewerkstelling in België tijdens de asielprocedure(s), en het vermeende hebben van alle socio-economische belangen in België niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard en anderzijds aangegeven dat de overige aangehaalde elementen tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet worden behandeld. Hoger is de Raad reeds ingegaan op het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing ook nergens stelt dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden “*kunnen uitmaken*”, maar slechts dat de “*overige aangehaalde*” elementen (aldus de elementen die *in casu* werden aangevoerd) niet verantwoordend dat de aanvraag in België in plaats van in het buitenland zou worden ingediend. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk waarom dit motief van de eerste bestreden beslissing niet of gebrekkig zou gemotiveerd zijn.

In een derde onderdeel van het derde middel wijst de verzoekende partij nogmaals op elementen die zij reeds in haar aanvraag van 30 april 2015 naar voren heeft gebracht, met name haar lang (legaal) verblijf in België en haar jarenlange tewerkstelling. Tevens stelt zij dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat haar aanwezigheid enige overlast heeft veroorzaakt en dat zij goed aanvaard is, kortom dat zij geïntegreerd is. Zij geeft aan dat er *in casu* geen afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval is gebeurd, nu de elementen welke door haar werden aangehaald om haar verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing zich slechts uitspreekt over de ontvankelijkheid van de aanvraag, en bijgevolg over de vraag of de aanvraag in België kan worden ingediend in plaats van in het buitenland. De vraag of het verblijf van de verzoekende partij al dan niet geregulariseerd kan worden, betreft de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag en is bijgevolg niet aan de orde.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar verwijzing naar het gebrek aan veroorzaakte overlast en haar goede aanvaarding zich opnieuw beperkt tot een loutere beweringen en ook deze elementen slechts voor het eerst in haar huidig verzoekschrift naar voren brengt, zodat zij de gemachtigde niet kan verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog opnieuw te kennen geeft dat de door haar aangehaalde elementen wel buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat het te verwijzen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft uiteengezet.

Ten slotte voert de verzoekende partij aan dat zij meer dan drie jaar moest wachten alvorens haar uiteindelijk de definitieve beslissing werd betekend, wat een schending inhoudt van de redelijke termijn.

De Raad wijst erop dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk moet behandelen en dat de vreemdelingenwet bovendien geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Daarnaast benadrukt de Raad dat een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg zou hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Een schending van de redelijke termijn wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de redelijke termijn niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1 In een vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, en van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 7 dagen.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. : (...)

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.4.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar middel in het geheel niet ingaat. In deze mate is het vierde middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De verzoekende partij zet niet uiteen dat en/of in welke mate de betrokken bepaling niet of niet correct zou zijn omgezet in interne wetgeving. Het inroepen van de schending van het voormelde artikel 7 is dan ook niet dienstig.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, vormt deze bepaling de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel werd gemotiveerd op basis van het feit dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, en dat hieruit dan ook niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de bepalingen van het voormelde artikel 74/13 bij het afleveren van dit bevel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te geven met welke elementen aangaande het hoger belang van het kind, haar gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden. Bijgevolg maakt zij op geen enkele manier duidelijk welk belang zij bij haar vierde middel zou hebben, zodat dit middel onontvankelijk is.

Het vierde middel is onontvankelijk.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE